a unui *quod esse*, ci nu a lui *esse* pur şi simplu, în sens existenţial. Chiar atunci când spune că ceva nu e deloc, românul tot nu-i tăgăduieşte fiinţa. Pentru chiar acest „deloc" dovedeşte despre ce fel de „nu" este vorba.

„A nu fi" nu are pentru român, deci, un înţeles absolut. Toată ontologia e pentru el regională şi toată fiinţa, fel de a fi.

Funcţiunea negaţiei este să tăgăduiască într-o anumită regiune a lumii sau a fiinţei, adică să tăgăduiască o atribuire, ori o situare; ci nu un fapt. Chiar atunci când tăgăduieşte un fapt, o întâmplare, românul nu tăgăduieşte decât tot o nesituare a unei existenţe la un nivel aşteptat.

Fiindcă „prezenţa", neavând, la el, privilegiul în devenire, pentru ca pe baza ei să poţi deosebi ce e de ce nu e, negaţia pierde privilegiul de a mai deosebi altceva decât deosebiri de lucruri, de esenţe. Funcţiunea ei devine pur determinativă şi limitativă. Prin simplul fapt al căutării ateşti existenţa, într-un plan care e, şi el, un plan de existenţă. Ceea ce implică negaţia este numai o nepotrivire între un plan şi altul: între un „aici" şi un „dincolo".

Dacă ne-am închipui, chiar, că cel care tăgăduieşte prin definiţie, care nu e decât întruparea